

## Péntek Manó kincse

Péntek Manó is hosszasan repült a levegőben, végül egy kis erdő szélén ért földet. Szerencsére puha földet, mert meg se ütötte magát. Körülnézett, de senki nem járt arra, ugyanakkor már esteledett, így szállást kellett találnia. Szerencsére az erdő szélén hatalmas lapulevelek nőttek, amely alatt meghúzhatta magát és mivel nyár volt, így nem is nagyon fázott.

Másnap reggel, ahogy felkelt körülnézett, és eldöntötte, hogy egy házat épít magának. De hogy is kezdjen hozzá? Körülnézett, hogy ki segíthetne rajta. Egy szürke vadgalamb repült arra és leszállt arra a fára, amelynek a tövében a mi manónk álldogált.

- Szervusz madárka!- köszönt nagyot Péntek Manó
- Szervusz kis törpe!- válaszolt udvariasan a galamb – hogy hívnak? Mit keresel itt?
- Az én nevem Péntek Manó – felelt a megkérdezett – Szeretnék házat építeni. Téged hogy hívnak és tudsz-e nekem segíteni?
- Én Galamb Dorka vagyok és éppen most kezdek a fészeképítéshez. Az nálunk madaraknál pont olyan, mint nektek a ház építése. Figyelj és csináld utánam!

Azzal Galamb Dorka nem is húzta tovább az időt, hanem leröppent a földre és elkezdett apró gallyakat keresni a fészkehez. Péntek Manó lelkesen követte és ő is szedegette az apró ágakat. Ez pont nekem való, gondolta, mert nem is megerőltető.

Közben a madár úgy gondolta, hogy már elegendő alapanyagot gyűjtött és felröppent a fára két ág találkozásához és hozzákezdett az apró gallyak összerakásához. Amúgy galamb mód csinálta, csak úgy pakolgatta a fadarabokat és azok előbb-utóbb, kis összevisszaságban, de fészekké álltak össze. Péntek Manó utánozta a madarat és neki a földön készült el egy apró fészke, amelynek se ajtaja, se ablaka, se teteje nem volt.

- Jó lesz, ez így – legyintett egyet – majd később befejezem.

A kis manó nem foglalkozott a házzal, különben is megéhezett és úgy gondolta enni kellene valamit. Talált is különféle magvakat, de lusta volt rendesen elkészíteni magának, nem ízesítette az ételt így nem is találta finomnak.

- Jó lesz ez így is – mondta magának – majd később befejezem.

A félig kész ház után a félig kész ennivalót is otthagya és ledőlt lustálkodni. Sajnos Péntek Manó ilyen volt, hogy semmit nem fejezett be, nem volt kitartása.

Amikor felébredt a szunyókálásból egy kis szürke egér állt előtte.

- Cincogi Cézár vagyok – jelentette ki büszkén, hiszen tényleg szép neve volt. – Téged, hogy hívnak kérdezte a földön fekvő manót.
- Én Péntek Manó vagyok – felelte a kis lustaság.

- Én itt lakom az erdő szélén egy lukban. – kezdett barátkozni, beszélgetni a kiséger.- Eljössz hozzám. Szívesen meghívlak uzsonnára.

- Ennek nem lehet ellenállni – felelte a manó. Együtt elindultak az egérke házához. Közben beszélgettek, de Péntek Manó erre is ráunt és udvariatlanul otthagya friss barátját. Az egér sértődötten továbbállt. A manó egyedül ballagott tovább a fák között, egyszer csak egy hozzá hasonló teremtményt pillantott meg. Talán csak nem valamelyik testvére?

- Szervusz! – köszönt Péntek Manó – Én Péntek Manó vagyok és téged hogy hívnak?
- Szervusz – felelte a megszólított apróság – én a Kincsörző Törpe vagyok.
- A mindentit! Milyen kincset őrzöl? – kérdezte a manó kíváncsian.
- Mindenkinek azt, ami neki a legfontosabb! – felelte a törpe talányosan.
- Hohó, ez kell nekem! – kiáltott fel Péntek Manó- Nekem a legfontosabb sok pénz lenne, aztán egy kész házikó, aztán egy terülj-terülj asztalkám...

- Gyere – szakította félbe a törpe – itt a tölgyfa tövében van, ami neked igazán kell! Péntek Manó fürgén megkerülte a hatalmas tölgyet és körülnézett. Ott bizony egy árva petákot sem látott, se házat, se terülj-terülj asztalkát. Sőt még a törpe is eltűnt. Csak a hangját hallotta, mintha a tölgyfa gallyai közül szólna:

- Neked Péntek Manó legjobban kitartásra van szükséged, így ezt kapod tőlem!

A kis manó abban a szempillantásban elaludt. Amint felébredt így szólt:

- De furcsát álmodtam – szólt álmosan, de aztán felpattant – no mindegy. Megyek és befejezem a házamat, hogy legyen hol aludnom.

Így is tett. Visszament az összegórált gallyakhoz és egy szép kis házikót épített magának. Addig nem feküdt le és nem pihent, amíg kész nem lett. Sokkal jobban esett így az alvás. Másnap felkelt és már hozzá is kezdett a főzéshez. Olyan finom kukorica málét készített, hogy bárki megnyalta volna a tíz ujját. Hohó, gondolta a manónk, biztos lenne, aki tényleg megnyálná a mancsát ezután az étel után. Gyorsan elszaladt Cincogi Cézárhoz az egérlyukhoz és meghívta a kisegeret ebédre. A kiseger nem volt haragtartó, így elment a manóhoz. Ebéd után egy jót beszélgettek, aztán az egérke hazament.

Talán mégsem álmodtam, gondolta Péntek Manó, hiszen milyen nagy kincset kaptam, házat, ételt, barátot. Ezután mindig mindenhez volt kitartása, mindent befejezett és sokkal jobban érezte magát.

- A mai napot mi is befejeztük ezzel a mesével- mondta Nagyapó az unokájának. – Holnap újra utazunk. Bakonszegre megyünk, ahol pecázunk egy jót és megismerkedhetsz egy hőssel, egy igazi hőssel.

Peti izgatottan merült álomba, alig várta, hogy másnap felébredjen.